

Udgives maanedlig af Den danske og norske Konferens.

Nr. 2.

Februar.

1908.

Danmark.

Sabbatens Helligholdelse.

Det er særdeles interessant og glædeligt at modtage saa mange og gode Efterretninger (som stet er) fra vor uylig affluttede Bønneuge. Jeg faar stadig Breve faavel som mundtlige Meddelelser fra vore Menigheder, og de indeholder alle det samme glædelige Budskab: at det har været en herlig og velsignet Bønneuge, ja den bedste, vi endnu har haft. Gud har besøgt sit Folk og udgydt sin Naad over sine Børn. Vi lever nu i den sildige Regns Tid, og Elias's Naad er i vor Midte for at „vende Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes Hjerte til deres Fædre“, som Herren har forudsagt ved Profeten Malatias. Det er saaledes en herlig Tid, vi lever i, men ogsaa en meget alvorlig; thi den sildige Regn modner jo Jordens Høst — de, der følger med Budskabet, modtager af Naadens Fyld, medens de, der forbliver i en lunkne og ligegyldig Tilstand, staar i den allerstørste Fare for at blive tilbage paa Vejen.

For mit eget Vedkommende kan jeg ogsaa sige, at denne Bønneuge har været den bedste, jeg har oplevet. Gud har velsignet min egen Sjæl, og det har glædet og opmuntret mig meget at være Vidne til, hvorledes Herren velsignede sin Menighed her. Mange overgav sig paa ny til Herren, og nogle for første Gang. Den sidste Sabbat vil særlig forblive en Mindebag i saa Henseende — Guds Kraft hvilede over Forsamlingen, og hans Naad talte til Hjertene. Vi kunde i Sandhed gjøre Peters Ord til vore — „Herre! her er godt at være.“

Hvad den offentlige Virksomhed i Kjøbenhavn angaar, da har vi meget at takke Herren for. Interessen har aldrig været større eller bedre i den Tid, jeg har virket her, og Udsigterne er ret gode. Vi er derfor ved godt Mød og arbejder i Tillid til Herrens Vøster. Men vi behøver megen Visdom og Naade fra Gud, om vi skal opnaa et godt Resultat. Vi erkender, at „saa er nu hverken den noget, som planter, ikke heller den, som vander, men Gud, som giver Vækst“. Vor Styrke er i Herren og i, at vi saar Naade til at følge i Frelserens Fodspor — og dette er ogsaa vort Maal og vor Stræben. Ved for os, kjære Søskende!

En kjærlig Hilsen til alle Søskende og Venner fra Ebers i Herren forbundne Broder
J. C. Raft.

Kjære Søskende i vore norsk-danske Menigheder!

Det glæder mig, at vi har et Blad, igjennem hvilket vi kan tale med hverandre om saadanne Emner, som ovenstaaende. Vi som et Samfund taler meget om Sabbaten og vil gjerne se mange begynde at holde den. Dette er ret; thi dette er jo et meget vigtigt Emne især i disse sidste Dage. Det er angaaende Sabbaten, at den sidste store Strid imellem Lys og Mørke, imellem Sandhed og Vildfarelse vil dreje sig. Det er i sin Orden, at der tales derom, men naar vi taler til andre om dette, saa er det af stor Bigtighed, at vi selv har den rette Opfattelse deraf, og at vort Liv er et Vidnesbyrd for andre. De, vi kommer i Berørelse med, venter, at vi skal holde Sabbaten bedre, end de selv holder Søndag, og engang imellem sætter de os paa Prøve desangaaende. Dagen er hellig fra dens første Indtræden til dens sidste Minut. Har vi den rette Opfattelse af Sabbatens Hellighed, dersom vi ved Solnedgang Fredag spænder Hestene fra Pløven og da først begynder at tænke paa, at nu skal vi berede os for Sabbaten, fjønt der er meget endnu, der skal gøres, førend vi lægger til Side disse jordiske Ting? Er det at holde Sabbat, dersom vi fører Samtale om vore Dyr og vor Markt og lignende jordiske Ting, eller om vi diskutere om denne eller hin Rigsdagsmand eller andre politiske Ting? Kan Gud se paa os med Velbehag og drage nær til os, medens vi er saa optagne af alt dette jordiske?

Salmisten siger: „Du gav dine Bød, for at de nøje skulde holdes.“ Heri er Sabbatsbudet inbefattet. Dette læser vi for andre; men var det ikke godt, om vi selv tænkte mere paa det? I selve Budet læser vi: „Kom Sabbatens Dag i Hu, at du holder den hellig.“ Vilde det ikke være godt, om vi eftertom denne Formaning hele Ugen, men særlig paa Fredag og saa tidlig paa Fredag, at naar Sabbatens hellige Timer kom, vi da var rede til at tage imod dem og kunde byde dem velkommen? Kan man som Adventist lægge Planer for at udrette meget Arbejde paa Fredag Eftermiddag? Vilde det ikke tjene til vort aandelige Vel, om vi benyttede nogle af de sidste Timer hver Fredag Eftermiddag til at berede os for Sabbaten — til at tage et Bad, iføre os rent Tøj osv., og ikke alene befale vore Børn at gjøre det, men selv gjøre det? Intet gjør et større

og bedre Indtryk paa Børnene, end at Forældrene gaar foran med et godt Eksempel. Er der Uenigheder eller Misforstaaelser imellem Medlemmerne af Familien, skulde dette fjernes, inden Sabbatens hellige Timer kom. „Besjend Overtroelsens for hverandre og bed for hverandre, at I kan læges.“ Ja, gør op! Naar Solen gaar ned og Familien er samlet til Andagt, er det, som om der hvilede en hellig Indflydelse over Hjemmet. Herrens tilgivende Naade og Betsignelse hviler over dem alle. Sabbaten bliver en Lyst og Herrens Helligdag en Herlighed. Enhver har en ren og god Samvittighed. Man vil ligefrem have en Forimag af den tilkommende Hvile. Moderne vil ikke være tørre og kjedelige, men fulde af Liv og Vand. Enhver vil have en god og ny Erfaring at meddele paa Vidnesbyrds-møderne. Paa Sabbaten burde man ogsaa besøge syge, og skulde der være nogle, som søgte sig nebbhjælp, bør disse opsiges og opmuntres. Dagen gaar saa hurtigt, thi ingen hæder sig, og ved Sabbatens Slutning samles Familien igjen til Andagt. Alle vil istemme Lovsang og Pris til Gud for hans Betsignelse paa hans hellige Dag.

Jeg vil her vedføje nogle Udtog fra Vidnesbyrdsene om dette Emne:

„Det betyder evig Frelse at holde Sabbaten hellig for Herren. Gud siger: „Dem, som ærer mig, vil jeg ære.“ 1 Sam. 2, 30.“ — 6te Bind, Side 356.

„Jehovahs hellige Sabbatdag bliver ikke helligholdt, som den bør. Gud bliver hver lge bedraget ved et eller andet Indgreb paa de yderste Grænser — Begyndelsen og Slutningen — af hans hellige Tid.“ — 5te Bind, Side 247.

„Vi bør omhyggelig tage Vare paa Sabbatens Begyndelse og Slutning. Just paa, at hvert eneste Øjeblik er hellig Tid. Hvor som helst det er muligt, bør Arbejdsgiverne lade deres Arbejdere have Tiden mellem Fredag Middag og Sabbatens Indtrædelse fri. Giv Arbejderne Tid til at forberede sig, saa de kan byde Herrens Dag velkommen med et roligt Sind. Dette vil ikke paaføre eder noget Tab, ikke engang i timelig Henseende.“ — 6te Bind, Side 356.

„Lad Forberedelserne for Sabbaten blive fuldførte om Fredagen. Se til, at alt Løj er i Orden og at Madlavning bliver gjort; hørt eders Skotsøj og tag eders Bade. Det er muligt at gjøre dette, dersom I gjør det til en Regel. Sabbaten maa ikke anvendes til Istandsættelse af Løj, Madlavning, Fornøjelse eller nogen anden verdslig Beskjæftigelse. Lad alt verdsligt Arbejde og alle verdslige Blade lægges til Side, for Solen gaar ned.“ — 6te Bind, Side 355.

„Medens man bør undgaa at tillave Mad om Sabbaten, er det ikke nødvendigt at spise kolde Retter; naar Vejret er koldt, kan man opvarme det, som blev tilberedt Dagen i Forvejen.“ — 5te Bind, Side 357.

Ederes i Herren forbundne Broder
M. M. Olsen.

Bidnesbyrd om vore Skolers Velggenhed.

Efter som alle vore Søffende i Sverige, Danmark og Norge interessere sig meget for, hvor vor Misfionsstole skal blive anlagt, kunde det derfor være vel at læse lidt om, hvad Vidnesbyrdsene siger om vore Skolers Velggenhed. Følgende Citater er hentede fra Special Testimonies on Education:

„Aldrig kan man give de unge i dette eller noget andet Land den rette Uddannelse, medmindre de er langt borte fra Byerne.“ — Side 87.

„Vi vil finde det nødvendigt at oprette vore Skoler udenfor og borte fra Byerne, og dog ikke saa langt borte, at de ikke kan komme i Berøring med disse for at gjøre dem godt og lade Lyset skinne midt i det mørkeste Mørke.“ — Side 88.

„Skolerne burde oprettes paa Steder, hvor der findes saa meget i Naturen, der kan fryde Sanserne og bringe Avetvæksling i Landstabet.“ „Vi burde for vor Skole vælge en Velggenhed borte fra Byerne, hvor Øjet ikke bestandig skal dvæle ved Menneskeboliger, men ved Guds Gjerninger; hvor der kan være interessante Steder at besøge af en anden Bestaffenhed end i Byen. Lad vore Studenter blive stillede der, hvor Naturen kan tale til Sanserne, saa vil de i dens Stemme høre Guds Røst. Lad dem være, hvor de kan se paa hans underfulde Gjerninger og gennem Naturen betragte dennes Skaber.“ — Side 96, 97.

„Alle Skoler bør saavidt mulig være saaledes beliggende, at Øjet kan hvile paa Naturens Frembringelser i Stedet for paa Grupper af Huse. Det stadigt væksende Landstaf vil tilfredsstillende Smagen og beherske Fantasiens. Her er en levende Lærer, som uophørlig underviser.“ — Side 99.

Land til Opdyrkning.

„Der er mange Ting, som har bekymret mig med Hensyn til vore Skoler. Under sit Arbejde kommer de unge Mænd i Forbindelse med de unge Kvinder og udfører det Arbejde, som hører Kvinderne til. Dette er næsten alt, man kan finde for dem at udrette, saaledes som de nu er stillede; men ifølge det Lys, som er mig givet, er dette ikke den Slags Uddannelse, som de unge Mænd tiltrænger. Det giver dem ikke den Kundskab, som de behøver at tage med sig til deres Hjem. Der burde aabnes den Udgang til en helt anden Slags Arbejde, som vilde give dem Lejlighed til at holde de fysiske Kræfter lige saa beskjæftigede som de aandelige. Der burde være Jord til Opdyrkning. Den Tid er ikke fjern, da Lovene imod Søndagsarbejde vil blive mere indskrænkede, og der burde træffes Foranstaltninger til, at man borte fra Byerne fikrede sig Jord, hvor der kan avles Frugter og Grøntsager. Agerdyrkning vil aabne Udveje for Selvhjælp, og forskjellige andre Beskjæftigelser kunde ogsaa læres. Dette virkelige, alvorlige Arbejde kræver saavel Forstands- som Muskelstyrke. Metode og Indsigt behøves jo ogsaa for at være heldig i at avle Frugter og Grøntsager. Og vanemæssig Arbejdsomhed vil vise sig at være en vigtig Hjælp for Ungdommen til at modstaa Fristelser.“ — Side 99.

„I sig selv leder Naturens Skønhed Sjælen bort fra Synd og verdslige Udspredelser og til Renhed, Fred og til Gud. Af denne Marsag er Jorddyrkning et godt Arbejde for Børn og unge Mennesker. Den bringer dem i direkte Berøring med Naturen og Naturens Gud. Og for at de kan have denne Fordel i Forbindelse med vore Skoler, burde der, saavidt mulig, være store Blomsterhaaver og vidstrikte Fordele til Opdyrkning. En Uddannelse blandt saadanne Omgivelser er i Overensstemmelse med den Vejledning, Gud har givet angaaende de unges Uddannelse.“ — Side 60.

Ovenstaaende er i sig selv saa rimeligt, at det taler for sig selv, og vor Erfaring bekræfter det. Vi har været taknemmelige, fordi Nyhyttan er ude paa Landet og omgivet af en frisk og afvekstende Natur, hvor der gives Anledning til at lære meget af Naturens Bog. Stille og roligt er det her, borte fra Bylivets mange Fristelser, og det er meget at være taknemmelig for. Hilsen fra Skolen! Det gaar nok saa „bra“.

D. A. Johnson.

Norge.

Udøvelser for Sandhedens Skuld.

Vort Samfundsorgan Review and Herald har netop givet en Beretning angaaende en ung Broder i den tykke Armé, som, efter at han gjentagne Gange har været i Fængsel, fordi han nægtede at gjøre Tjeneste om Sabbaten, nu igjen er idømt 7 Maaneders Fængsel for samme Forbrydelse.

I et Brev skrevet af Broder N. J. Town fra Argentina, Syd Amerika, til Redaktionen af ovennævnte Blad meddeles et lignende sørgeligt Tilfælde af samme Art.

Han skriver: „Vi er blevne dybt bevægede gennem denne Uge ved at erfare, hvad der har hændt en af vore unge Mænd her, en forhenværende Student, som var indfaldt til Militærtjeneste. Da han rejste, var det med den faste Beslutning, at han trods al Modstand fra Mennefers Side vilde blive tro til sin Gud og til hans Sandhed. De første to Sabbater blev han fritaget for Tjeneste. Autoriteterne hgaabede bestandig, at disse underlige Idéer, som han havde angaaende Sabbaten, snart vilde falde bort; men sidste Sabbat blev han indfaldt tilligemed de andre for at vadse sit Tøj. Dette nægtede imidlertid denne unge Broder at gjøre. De plæbte ham da til Karret, lagde Sæben og Tøjet i hans Hænder, tog hans Hænder i deres, og paa denne Maade tvang de ham til at vadse; men saa snart de slap hans Hænder løs, standsede han med Arbejdet. En Mand blev da tilfaldt med en Soobe, befalede vor Broder at tage sin Frakke af, og medens han indtog en kuelente Stilling ved Karret, tilbødte Bøddelen ham en uretfærdig Revfelse. Han standfede flere Gange for at tilspørge ham, om han nu vilde vadse Tøjet. Da Behandlingen var til Ende, var den unge Mand i saadan Pine, at det var umuligt for ham at komme op ved egen Hjælp, og han maatte da bæres ind af nogle Soldater.

Den følgende Dag efter denne Fremgangsmaade kom hans Broder, som ogsaa er Student fra samme Skole, ud for at besøge ham og hørte da, hvad som var hændt Dagen forud. Den unge Broder var ved godt Mod og glad i Herren og sagde, at hvis det var nødvendigt, da vilde han hellere dø end at være uhydig imod Gud. Hans Broder gif da til Generalen og havde en lang Samtale med ham, og han gjorde mange Spørgsmaal angaaende vor Skole. Generalen sagde, at han skulde rapportere til Hovedkvarteret, hvad vi underviste de unge Folk i paa denne Skole, desuden skulde han blotte denne Sag i Aviserne. Hvad Udfaldet af dette kan blive, vides ikke; men vi ved, at Fjenden vil gjøre sit bedste for at forhindre Sandhedens Udbredelse. Men vi ved ogsaa, at Guds Sag vil gaa fremad endog under sliq Forsølgelse. Hvem maa ikke beundre det Mod og den Standhaftighed, som udvises af disse unge Mænd under sliqe Omstændigheder. De er lige saa vel Helte som forud Martyrerne og har sat os et mønsterværdigt Eksempel til Efterlignelse.

C. C. J.

En senere Beretning fra Br Westphal i Argentina viser, at ovennævnte Broder den følgende Fredag vadstede alt sit Tøj undtagen ét Blag, paa hvilket han ikke var gjort opmærksom. Paa Befaling gif han da til Elven den følgende Dag (Sabbaten), men fortalte dem, at han hverken kunde eller vilde vadse paa den Dag. Han blev da arresteret og tvungen til at staa ganste stille paa samme Plet til Aften. Efter nogle saa Dage blev han ført hen til Doktoren, for at hans mentale Tilstand kunde blive undersøgt. Resultatet af Undersøgelsen kjen-

des ikke. Det er Tanken at sende ham til Buenos Ayres, hvor han vil faa med de ledende Officere at gjøre, og „da“, hedder det, „skal vi se, hvem det skal vinde, vi eller Advøntisten“.

Officereerne giver ham for øvrigt de bedste Vidnesbyrd. De siger, han er „sittig, sandfærdig og paalidelig — en ædel ung Mand“. Alt dette viser, hvad Guds Naade kan gjøre for et Menneffe. Br. Kalbermatten bevarer under den hele Forsølgelse den største Ro. Han er lykkelig og ved godt Mod; men han har ikke en eneste Gang søgt at vinde menneskelig Sympati, hverken hos sine Troesfjænde eller andre. Det behøver han heller ikke; thi han har en Broder her ovenil, som af Erfaring er godt kjendt med sliq Medfart. Det er ham, som skjænker ham Kraft. — Red.

Vort Samfunds Sanatorier og Arbejdet, som ligger for os.

Vi en Rapport, der fremkom i Review and Herald den 22de Aug., ses det, at vort Samfund for nærværende ejer og bestyrer over 40 Sanatorier, hvis Beliggenhed viser, at ogsaa denne Del af det sidste Naadens Budskab er i Færd med at bane sig Vej til alle Jordens Nationer. Disse Sanatorier, der selvfølgelig drives efter en større eller mindre Maalestof, er med Hensyn til Beliggenhed fordelt paa de forskjellige Lande som følger: Amerika 21, Australien 3, Afrika 2, Indien 1, Ny Zeeland 1, Samoa (midt i Stillehavet) 1, Japan 1, England 2, Kanada 1, Irland 1, Schweiz 1, Tyskland 1, Tyrkiet 1, Danmark 2, Norge 1. Naar man tager i Betragtning, at der foruden disse, der altsaa staa under vort Samfunds direkte Ledelse, findes en Mængde andre lignende Anstalter, der ejes og drives af private Personer tilhørende vort Samfund, og at der her udfoldes en ikke liden Virksomhed i Sundhedsmissionen, saa er det vistelig meget opmunterende at se, hvorledes denne Sag gaar fremad. Det er en Dpfylde af, hvad Herren har sagt ved sin Tjenerinde, Søst. White, længe før disse Anstalter fik Tilværelse; men Herren bereder sig paa at gjøre langt større Ting endnu.

Der staa om Jesus, at han „gif omkring i alle Stæder og Byer, lærte i deres Synagoger og prædikede Rigets Evangelium og helbredede al Sygdom og al Strobelighed blandt Folket“. Matt. 9, 35. Der ude kom han i Forbindelse med Folket. Der saa han Nøden, og der afhjælp han den. Han ventede ikke, til de kom til ham, men gif til dem. Om han havde rejst et mægtigt Sanatorium eller lignende Helbredelsesanstalt i Jerusalem, da vilde han aldrig derfra kunne have naaet Folket, jaaledes som han ønskede at naa dem. De mange Ipeadalste, der af alle var overlade til sin egen triste Skæbne, vilde aldrig have naaet frem til ham, som alene kunde hjælpe dem. Tusinder af dem, der lidende og feberfulde laa foran ham paa Galilæas grønne Skraaninger, paa de alfare Beje, ved Søen, i Synagogerne eller Hjemmene, vilde aldrig have erfaret hans sømme Hænders smertefjællende Kraft.

Jesu Liv var en uafbrudt Selvpoferselse. Upaagtet og uden Paafjælling gif han ind og ud iblandt Folket paa den Tid. Han vilde vistelig gjøre det samme, om han paa nu i vore Dage personlig skulde tage Gjerningen op. Men han tjener nu som Opperstepræst og vil ikke personlig komme til os, for han viser sig i Himlens Styer. Dog miks han endnu ober Folket og vil gjerne at Nøden, saavel den legemlige som den aandelige, skal afhjælpes. Det er just i denne Hensigt, at han har betroet os dette Budskab. Men for at Jesus i vore Dage

gjennem sine Tjenere kan lægge sine kjærlige Hænder paa de mange lidende, saa er det uundgaaelig nødvendigt, at disse opsøger de lidende og gaar til dem der, hvor de er. Det er godt at have et større Sanatorium som det i Skodsborg, hvor Arbejdere kan uddannes i alt henhørende til Sundhedsplejen; men vi maa ikke forglemme, at alt dette kun er forberedende til den virkelige Gjærning. „Jesus gif omkring i alle Stæder og Byer.“ Der var Røden paa den Tid, og der er den endnu. Der maa ogsaa vi komme, hvis vi skal udføre den Gjærning, Gud har betroet os. Det er glædeligt at se, hvorledes vort Folk mere og mere faar Djuene op for dette. Selvpopfrende Mænd og Kvinder rejser hvert Aar ud fra vore Sanatorier i America og andre Lande for at opsøge de nødlidende i alle Byer og Stæder. I Norge har vi nu fire udmærkede Sundhedsanstalter. Jeg antager lignende er Tilfælde i Danmark. De er ikke store. Ingen Motor, intet Maskineri høres her; kun Lyden af omme Hænder. Der gives betimelige Raad angaaende Mad, Drikke og Klædebrug saavel som Solskin og frisk Luft. Der føres fornuftige Samtaler med saadanne, hvis legemlige Tilstand gjør dem mere ydmyge og modtagelige for Kristi Evangelium, og som vi aldrig kunde naa paa anden Maade. De Søvende, der i disse private Kuranstalter saa modigt har fastet sig over Gjærningen midt i et næsten uoverskueligt Felt, fortjener vore Forbønner og vor Støtte. Det er ogsaa tydeligt at se, hvorledes Guds Velsignelse følger dem i deres Arbejde. De begynder ofte under vanskelige Omstændigheder i pekuniær Henseende; men ved at kaste sig over Gjærningen i Tro til Gud, saa krones Foretagendet med Held. Maatte Herren opvække mere og mere Interesse iblandt os overfor Sundhedsmisjonen. Mange venter med Længsel paa at se en 25 à 30 nye Arbejdere fra vort kjære Sanatorium i Skodsborg en sin Dag adlyde det makedoniske Raad og rejse ud for at optage Arbejdet i de 50—100 Byer, der i disse Lande saa taalmodigt har ventet paa deres Komme.

N. P. Nelsen.

Den sidste Advarsel.

At vi som Arbejdere i Herrens Vingaard har et afgjørende Budskab til Folket, hvilket de ikke bør modstaa ej heller tøve med at adlyde, lader Herren os undertiden personlig faa erfare.

For en længere Tid siden besøgte en af vore Agenter en Mand i et Fiskevær med Bogen „Den kommende Konge“ for om muligt at kunne vække hans Interesse for det herlige Budskab, Bogen indeholdt. Paa en besæden Maade hilste han og fortalte derpaa sit Erinde. Men trods Agentens ihærdige Anstrengelse for at beskrive Bogen for ham viste Manden en saadan Vigeegylbighed, at han ikke vilde vende sit Hoved for at se i Bogen. Efter endt Beskrivelse gjorde Agenten kun en Bemærkning paa Grund af hans Mangel paa Interesse og bød derpaa Farvel og gif. Samme Aften rejste Manden ud paa Søen for at sætte sine Fiskeliner i et godt Vejr. Men Kl. 4 Morgen opkom pludselig en stor Storm, og Manden omkom og saa aldrig sit Hjem mere.

For en kort Tid siden besøgte en af vore Kolportører (Søster) en Kvinde paa Landet med nogle af vore mindre Bøger. Uden at kjende noget til Bøgerens Indhold, ej heller hvilket Samfund de udgif fra, paastod Kvinden med stor religiøs Nidkjærlighed, at Bøgerne var falske, og udviste stor Brede. Søsteren viste hende da en mindre Bog, der taler meget om Jesus; men Kvinden paastod ogsaa, at det var intet at se paa. To Dage derefter var Kvinden i en Barnebaab i et nærliggende

Ladested og blev der pludselig syg. I sin Smerte blev hun ogsaa angreben af en stor Sjelængst, og hun bad til Gud og til Mennesker om, at nogen maatte komme og forkynde hende den rette Vej. Men hun kjendte ikke sin Besøggelses Tid. Søsteren havde talt til hende om Jesus og om den rette Vej, men hun havde foragtet Budskabet, og dette var for hende den sidste Advarsel; thi Kvinden døde straks, efter at hun blev bragt til sit Hjem. Det er farligt at spotte det, man ikke kjenner.

En anden Søster havde modtaget en Bestilling paa Livsbilleder, og Kunden havde lagt Penge til Side til Bogen. Men da Søsteren kom for at levere den, stod Folket i Huset netop i Færd med at rejse bort paa en Fornøjelsfestur og undskyldte sig med, at de ikke kunne indløse Bogen før otte Dage senere. Men fire Dage derefter var Konen død. Saalædes virker Herren, for at vi skal forstaa det Budskab, vi udbreder.

Lad derfor ogsaa os ihusomme den guddommelige Formaning: „Naar du gjør et Løfte, skal du holde det; thi Gud har ikke Behag i Daarer.“ Præd. 5, 2. Hvorfor er det saa nødvendigt? Jo, thi min Skaber funde jo rykke mig bort. Det er farligt at tage af Mibler, der er lovede til et vist Djemed, og bruge dem til vor egen Fornøjelse eller Fordel.

J. M. Nærem.

Vi henleder Opmærksomheden paa Br. M. W. Hers Stykke om Sabbatens Helligeholdelse i dette Nummer.

Fra flere af vore Menigheder i Norge er modtaget glædelige Efterretninger angaaende Bønneugen. Bladsen tillader ikke at gjengive disse Erfaringer her i Bladet; men alle synes at være enige om, at denne Bønneuge har bragt dem nyt Mod og Kraft samt mere Tillid til Gud og hans hellige Sandhed. Det samme fremgaar af Br. Rafts Rapport i dette Nummer af Bladet. Der er ingen Tvivl om, at denne Bønneuge har været den bedste, vort Folk har oplevet. Bære vi nu ikke standses her, men vedbliver i Ydmyghed at søge Gud.

Br. O. J. Olsen har god Interesse i Bergen, hvor han holder offentlige Foredrag hver Søndag. Han har mødt adskillig Modstand fra offentlig Hold; men ifølge senere Meddelelser har dette kun tjent til at forøge Interessen.

Der er altid mange sige og mange fattige i Vinterens kolde Tid. Disse lider ofte Mød. Besøg dem og tal et opmunrende Ord til dem. Matt. 25, 35—39.

En Mand, som engang havde været en Kristen og selvselgelig betalte Tiende af sin Indkomst, kaldt siden fra og kom til Konferensens Kasserer for at faa det hele tilbagebetalt. Svaret blev selvselgelig, at han helst maatte ordne Affæren med Gud paa hin Dag; thi han havde brugt Pengene til sin Gjærning. Det skal blive et underligt Opgjør! Hvad mon den himmelfste Kasserer vil gjøre med en saadan Regning! Hvilken Synd er det ikke at vise en saadan Utafknemmelighed! Maa ikke Gud opholde denne Mand med hans Hustru og Børn hver eneste Dag gennem hele hans Liv?